

[Axel Ivan Pedersen.]

jeg i mit indlæg meget let hen over. Et par af de ærede ordførere har imidlertid beskæftiget sig med spørgsmålet; på denne foranledning ønsker jeg at tilføje en bemærkning om, at de, der i sin tid gik ind for at rejse forsamlingshusene rundt om i vort land i folkeopdragelsens og folkeoplysningens tjeneste, sikkert aldrig har drømt om, at forsamlingshusene skulle gå over til at blive en slags beværtninger; og med disse bemærkninger har jeg vel i og for sig i nogen grad præciseret min personlige stilling til dette spørgsmål. Jeg synes heller ikke, at den omstændighed, at der finder smugdrikkeri sted, i sig selv kan være grundelse nok til at gøre forsamlingshusene til værtshuse. Det spørgsmål har iøvrigt også en vis relation til hele beskatnings-spørgsmålet, som også er sat under debat her i dag.

Det glædede mig, at flere af de ærede ordførere har givet tilslutning til den tanke, som jeg fremførte, at der i denne lovgivning burde lægges øget vægt på det kommunale selvstyre. Ganske vist bemærkede jeg hos det ærede medlem hr. Vagn Bro nogen vaklen, men jeg tror dog fortsat, at det i de fleste tilfælde er en fordel i en lovgivning som beværterlovgivningen at have det størst mulige kommunale selvstyre.

Mine bemærkninger om en ensartet beskatning, som jeg udtrykte det, bør ikke give anledning til at tro, at jeg har tilsigtet nogen almindelig lettelse i spiritusbeskatningen. Jeg har brugt den vending, fordi jeg hermed mente, at der måtte være tale om en omlægning. Spiritusbeskatningen har nemlig været en medvirkende årsag til skabelse af større ædruelighed. Hvis vi går statistikken igennem, vil vi opdage, at den lovgivning, der blev gennemført i 1917, med den stærke beskatning, med eet slag medførte en betydelig nedgang i spiritusforbruget. Denne nedgang varede helt op til 1933, fra hvilket år man først begynder at skimte en stigning igen, en stigning, der desværre i de senere år har været konstant. På denne baggrund vil jeg sige, at jeg ikke ønsker at rokke ved de ædruelighedsbestræbelser, der kan ligge i en sådan beskatning, men at jeg med mine bemærkninger mente, at en vis omlægning kunne være af betydning for alle parter.

Det ærede medlem hr. Weikop var ikke enig med mig i mine betragtninger vedrørende en yderligere begrænsning af beværterantallet, ja, han gik endog så vidt, at han mente, at vi overhovedet ingen begrænsning behøvede. Må jeg i den anledning gøre opmærksom på, at før vi fik nogen beværterlovgivning, havde vi, som jeg sagde, i første halvdel af slutningen af forrige århundrede, det vil nærmere betegnet sige i 70erne, en beværtning for hver 122 indbyggere, d. v. s. at landets voksne befolkning på een og samme tid kunne rummes i de danske værtshuse. At man havde så mange beværtninger, hang sammen med, at der ikke krævedes særlige kvalifikationer for at kunne nedsætte sig som beværter. De kvalifikationer, der krævedes, var i og for sig ikke andre end de, der krævedes for at nedsætte sig som skræddere eller skomagere. Resultatet af, at vi havde så mange beværtninger på det tidspunkt, blev, at vi i Danmark blev indehavere af verdensrekorden for drikkeri. Der blev på det tidspunkt drukket tre gange så mange liter koncentreret alkohol om året, som der nu bliver drukket herhjemme. Drikkeriet var altså af meget betydeligt omfang, og det var dette betydelige drikkeri, der på hint tidspunkt foranledigede indenrigsministeriet til at nedsætte en kommission til undersøgelse af hele alkoholproblemet, den kommission, hvis arbejde blev grundlæggende for den senere beværterlovgivning af 1912. Jeg for mit vedkommende ønsker i hvert tilfælde ikke at være medvirkende til, at drikkeriet yderligere skal stige herhjemme.

Det ærede medlem bemærkede om markettenderierne, at det er meget at gennemføre restriktioner, fordi 5 pct. ikke kan ramme måde. Nu ved jeg ikke, om tallet 5 pct. er rigtigt, og jeg er også klar over, at det ærede medlem hr. Weikop heller ikke ved det; men hvadenten det er 5 eller 10 pct. af befolkningen, er det dog sådan, at det på mange andre områder har været nødvendigt at gennemføre en lovgivning, når 5 eller 10 pct. ikke har kunnet indordne sig under det øvrige samfunds vilkår, og det vil efter min opfattelse også være nødvendigt på dette område.

Der har været talt meget om markettenderierne i denne diskussion, og der er i